

שלושה שבועות (העולם הזה 1521) כבר נשכח בישראל. אבל לא באותה פינה של היבשת האפריקאית.

כמה מן הפרטים הראשונים, שהגיעו מידי לאחר נחיתת האנוס של המטוס, הוכחו כי בלתי נכונים. כך, למשל, הסתבר כי ה-קברניט, הגרמני-האמריקאי הנרי וורטון (50), לא נהרג בתאונה. הוא יצא בריא ושלם — יחד עם שלושת אנשי-הצוות הנותרים — ובקרוב יועמד לדין.

הסתבר גם, כי המטוס לא המריא בלי ידיעתם של שלטונות הולאנד. אלה אמנם התנגדו תחילה להמראתו, אולם משהוצג לפניו רשיון-ייבוא נשק זה לאנגליה, אישרו את היסוסם. אך במקום לטוס לביר-מינגהאם, פנה המטוס לעבר אפריקה.

יועמדו לדין. לעומת אי-הדיוקים האלה, זכו שאר הפרטים לאישור. למשל: שהמטוס נשא מטען גדול של תחמושת, וש-העיסקה היתה עיסקת-הברחה בלתי-חוקית. הפרט המעניין במיוחד את ישראל: נשק זה ניקנה מידי הישראלי מנחם ארזי. את העובדה הזאת אישרו עתוני ניגריה וקאמרון. הם גם אישרו, כי הנשק היה מיועד לניגריה עצמה. בה עלולה לפרוץ מלחמת-אזרחים. כאשר עבר נשיא קאמרון, אחמדו אחיג'ו, בלאגוס בירת ניגריה, שבוע שער, היתה שאלת מטוסי-הנשק השאלה החשובה ביותר שהוצגה לפניו על ידי העתונאים המקומיים. הוא הצהיר, כי ארבעת אנשי-הצוות יועמדו בקרוב לדין — ותשובתו תפסה את מחצית העמוד הראשון של העתון המקומי החשוב ביותר (ראה תמונה).

במשפט זה יתבררו פרטי הפרשה, ובהם גם הפרטים הנוגעים לחלקה של ישראל בי-מיסתר זה.

תעשייה

יתר מדי' יהלומים

לפני כחודש ימים הכריז לוי אשכול, כי ענף היהלומים עשוי לפתור, במידת מה, את בעיית האבטלה בארץ.

בסוף השבוע שעבר תבע שר האוצר פנחס ספיר משר המסחר והתעשייה היוצא, חיים צדוק, לדאוג לאחלף לקליטתם של 400 פועלים נוספים בתעשיית היהלומים.

השבוע הסתבר, כי אין לתקוות אלה יסוד. ועוד נחבר, כי תביעתו האחרונה של ספיר אל צדוק היתה אחד המניעים להחלטתו של צדוק להתפטר.

שטפונות ויפסל כלבדני. תעשיית היהלומים המעסיקה דרך קבע קרוב ל-6000 פועלים, קלטה בחודשים האחרונים כ-2000 פועלים נוספים. גידול זה נבע מגאות יחסית וזמנית, שחלה בשוקי היהלומים בי-עולם. לאחר שנידוקס היהלומים הלונדוני העלה את מחיר חומר-הגלם ב-12%, נוצרה אחיזה אופטימית בקרב התעשיינים. הם ציפו שגם כחירי היהלומים המלוטשים יעלו.

אבל הסתבר שאף אדם — לא ראש ה-ממשלה ולא יהלום-האוצר פנחס ספיר — אינו מסוגל להכתוב גידול בתעשייה של מותרות, המבוססת על שוקי חוץ.

תעשייה זו היא תעשיית-מותרות מובהקת, ורק מודד רמת-החיים יכול להכתוב כמה יהלומים יקנו באיטליה, בגרמניה או ביפן. בניגוד לתחזית, רמת-החיים — במיוחד באותן מדינות שקנו בישראל כמויות גדולות של יהלומים מלוטשים — לא עלתה כי-מצופה. בארץ הצטברו עודפים, ההיצע גבר והביקוש קטן. הסיבות:

● יפן, שעד לאחרונה קנתה כאן כי-מויות גדולות של יהלומים, הוציאה למכירה אלפי קאראטים של יהלומים מלוטשים, ש-היו מוחזקים על-ידי הממשלה היפאנית. מאות תוניות נפתחו בטוקיו, ולידן ניצבו תורים ארוכים של קונים, שהעדיפו לקנות דווקא את יהלומי ממשלתם. היבואנים הי-יפאנים הקטינו את כמות היהלומים הי-מיובאים מישראל.

● המשבר הממשלתי בבון נבע מהאטה בכלכלתה הלאומית של גרמניה המערבית. הבנקים במערב-גרמניה החלו לעשות קשיים במימון קניות מוצרי-מותרות. כולל יהלומים. עתה, לאחר תקופה של גאות במחירי ה-יהלומים, שם, מתקשים הטיטוניאליס בגביית השלומים עבור יהלומים שמכרו באשראי. ● באיטליה גרמו השטפונות למשבר כל-כלי, וכבר מורגשת בישראל החלשת הי-דרישה האיטלקית ליהלומים מלוטשים.

לכן טענו היהלומנים: "הענף בישראל לא מסוגל היום וגם בעתיד הקרוב — לקלוט יותר פועלים. בענף שוררת תעסוקה מלאה, ואין לראות בו ענף שאפשר להיתלות בו בשאיפה לפתור — או אפילו להקל — את מצב האבטלה בארץ."

THE INDEPENDENT NEWSPAPER

18,175 Friday, November 4, 1966 3d

CREW OF ARMS PLANE WILL BE TRIED

PRESIDENT Abacha Abacha of Cameroon Republic said in Lagos yesterday that his Government would order the trial of the crew of the plane which crashed at Gambia, Northern Cameroon, recently.

פרשת המטוס בעתון ניגרי

גם חלקה של ישראל

במשרד-החוץ הישראלי לא חשב על כך. **תולדות** **מאוס הנשק**

מטוסי-הנשק, שהתרסק בקאמרון לפני

אינו נוגעת רק לממשלת ישראל ולפליטים עצמם, אלא גם לכל הממשלות הערביות. הן תוכלנה לטעון, באחד הימים, כי האוי"ם הטיל עליהן לפעול למען החזרת הפליטים לשטח ישראל.

זהו נוסח מסוכן מאד. אך נדמה שאי-

היא הגישה לחיפה לראות את אהובה — וגורשה בלי לראותה זעקת אהבה

את הגבול במערב-מנדלכאום. הרגשתי ש-משהו לא בסדר. עוד לפני שראיתי אותה. מישהו אמר לי שנידה התארסה לאחר. לא התעצבנתי על זה, כי חשבתי לעצמי ש-עשיתי לה מספיק צרות, וככה יהיה יותר טוב לשנינו. אבל מה? בכל זאת הלכתי לבקר. התישבתי שם בבית שלהם ובחור היו נדיה, אמה שלה והארוס שלה. פתאום התחלנו שלושתנו לבכות. נדיה בכתה, אמה בכתה וגם אני הרגשתי שיש לי דמעות בעיניים. התברר לנו שלא שכחנו אחד את השניה. כמוכן שאירוסיון בוטל."

★ ★ ★

פניה למקארינס

חזרתי לארץ ופניתי עוד פעם ל-משרד-הפנים. אחרי כמה זמן באו שני אנשים, אחד מהמשרדה והשני ממשרד-הבנים. הם אמרו לי שאפשר לסדר את זה שנידה תבוא לישראל, אם נמכור אדמות למדינה או שנעשה כל מיני דברים של שיתוף פעולה. אבי אמר שאין לנו אדמות בכלל, וגם הם היו לנו לא היינו מוכרים. בקשר לדבר השני, אז אנחנו לא נהפוך ל-משינים בשכר."

נדיה אקלי היא בת 22. יפה, גבוהה קומה (זה טוב בשבילי כי אני גבוהה), יש לה שתי אחיות שהן מורות. היא ו-אמא שלה יושבות בבית וסורגות. בשנה האחרונה לא נפגשה נדיה עם הבחור שלה, אבל ההורים שלו באו בחג המולד לספר לה, שלא תחשוב שהוא שכח אותה. מיכאיל פשוט לא קיבל רשיון לעבור לירדן בחג מולד זה.

אבל כמה זמן יכולה בחורה לחכות ל-אהובה? סבלנותה של נדיה פקעה. היא הצ-טיידה בדרכון מזויף של ניקאראגואה אותו קיבלה מקרוב דרום-אמריקאי, והופיעה יום-בהיר אחד במל חיפה.

נוכח מיכאיל: "עבדתי בחנות. פתאום התחילו המון סלפונים. כולם היו מחברים שלי, ששאלו אם שמעתי על זה שנידה באה לארץ וגירשו אותה בחזרה. מה יכולתי לעשות שמעתי על זה מאוחר מדי. כבר גירשו אותה. מה הייתי יכול לעשות? הייתי אולי רץ, משיג עור-דין, מנסה לעשות הכל בשביל שישאירו אותה בארץ." אימר מיכאיל, הבחור הגבוה, בשקט, עד שכמעט קשה לקלוט את דבריו.

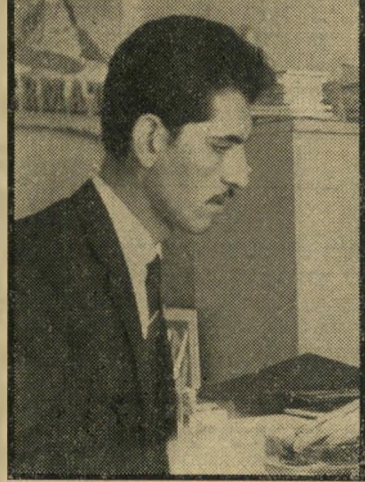
"מחר בבוקר אני נוסע לקפריסין." ממשיך מיכאיל. כאילו אין הוא מדבר על איש מן הנוכחים, שם אפגוש את נדיה. מאז שילקו אותה מפה היא נמצאת בעיר קרניה שבקפריסין, וגרה אצל ערבי לבנוני טובלב ועשיר. היא פגשה אותו לראשונה במטוס שהביא אותה לאי."

אך המטרה העיקרית של נסיעתו היא, לדברי מיכאיל, לנסות להיפגש עם הנשיא מקריסוס, ולבקש את עזרתו. במה יכול הוא לעזור? אם כארכיבישוף יעלה מלפניו הרצון לעזור לזוג הנוצרי, בני דתו, אולי יחליף את דרכונה של נדיה בדרכון קפריסאי. דבר זה יאפשר, כך מקווה מיכאיל, את כניסתה של אהובתו לישראל.

כי שמה נדיה אקלי, שהיא ערבייה נוצרית מירדן, אשר באה לבקר את ארוסה, חושב נצרת.

"תנו לי רק לראות את מיכאיל", התחננה. "אנחנו צריכים להתחתן!"

התחננים לא הועילו. נדיה הבוכיה הו-

החתן

הפקיד טירב לאשר

עלתה בחזרה על האוניה, וגורשה מיד מן הארץ.

★ ★ ★

פגישה בכית ג'זה

מיכאיל מנספור הוא גבר רזה, גבוה ונאה. "את נדיה פגשתי בפעם הראשונה לפני שלוש שנים", הוא סיפר. "זה היה בחג המולד. מרשים לנו לעבור לירדן ו-להשאר בה 36 שעות. הלכתי לבקר את ה-קרובים שלנו, בבית-גילה. ליד בית-לחם. הזקנים ישבו ביחד ודיברו להם ואנחנו ישבנו בצד. נדיה מצאה חן בעיני מאד, ו-כנראה גם היא התאהבה בי. כשהורתי ל-ישראל, הגשתי בקשה למשרד הפנים, ש-יתנו לנדיה רשיון להיכנס לישראל, שנוכל להתחתן ולחיות ביחד."

מיכאיל הוא הבכור שבבני המשפחה. מבין ארבעת אחיו, לומד אחד בארצות-הברית. ישנה גם ריטה, שהיא אחותו הצעירה, ה-עוזרת בחנות. משהפכה שתי חנויות, ה-אחת להלבשה והשנייה למכירת מקלטים. "אחר שבערה שנה שלמה ולא ענו לי-בכלל, התחלתי להתאיש. בכל זאת נסעתי לירדן, כשהגיע חג המולד. כמו שעברתי

הימים היו ימי המאבק הגדול על עלייה לארץ-ישראל. פליטים יהודיים ניסו לחדור ארצה בכל מחיר, בכל תחבולה. לנמל חיפה הגיעה צעירה שחורחורת, ש-הציגה את עצמה כאזרחית של מדינה דרום-אמריקאית. אבל עינו החזה של השוטור האנגלי גילתה שדרכונה מזויף. אחרי חקירה קצרה ביותר, הודתה הבחורה כי שמה נדיה בלום, וכי רצתה להתגנב ארצה — כדי להיפגש עם ארוסה, שנולד בארץ, והיושב באחד הקיבוצים.

היא גורשה עוד באותו יום מן הארץ. עתונים גדולים בעולם פירסמו את המיקרה בתרחיפה, גינו את קשיחות-הלב של ה-שלטונות הבריטיים בארץ-ישראל.

אבל סיפור זה לא קרה. לעומתו התרחש הקיפור הבא. בנמל חיפה של מדינת ישראל, 1966.

בין נוסעי האוניה היוונית שהגיעה לפני

המכה

הפקיד רצה להתעסק

שלושה שבועות מקפריסין בלטה צעירה תמירה ויפה, בעלת שיער שחור ארוך ו-עניים חומות וגדולות. היא נשאה דרכון של מדינת ניקאראגואה. כמה חיוכים ביישניים, וכל הפרוצדורה הרשמית חלפה. אך לפני שיכלה לצאת מ-אולם הנוסעים, החליט אחד מעובדי הנמל לנסות את מזלו עם התיירת היפה. הוא פנה אליה בספרדית. הצעירה לא ידעה ל-ענות לו.

לוא היתה דרושה חקירה מטובכת, כדי לגלות את האמת. התיירת עצמה הודתה